

Formanden:

Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det kunne jo være fristende at støtte de her to beslutningsforslag, få nogle hurtige folkeafstemninger om de her såkaldte forbehold og så jo selvfølgelig få et nej, som befolkningen ganske givet ville udtrykke. Den analyse, som flere partier, der ønsker forbeholdene afskaffet, jo har foretaget, tror jeg er ganske rigtig, nemlig at man tør ikke sætte forbeholdene til afstemning nu, fordi man er bange for, at befolkningen stemmer efter overbevisning, altså stemmer nej til ophævelse af forbeholdene. Derfor skal man ikke have folkeafstemning.

Det er jo egentlig en lidt absurd tankegang, at her fører vi en diskussion om, hvorvidt vi skal have folkeafstemning, hvor en række partiers ordførere går op og siger, at de forbehold skal væk, men ikke lige nu, og vi ved alle sammen, at den eneste grund til, at de siger, at det ikke skal være lige nu, er, at sendte man dem til folkeafstemning, så ville befolkningen stemme nej.

Altså hvis det virkelig var udtryk for, at Folketinget her respekterede befolkningens holdning på det område, så var det ikke alene et spørgsmål om, hvornår man ud fra nogle taktiske overvejelser tog en folkeafstemning, men et udtryk for, at man så rent faktisk sagde, at Folketinget må jo her indrette sin politik efter det, befolkningens flertal ønsker, ikke bare på kort sigt, men selvfølgelig også på længere sigt.

Så alt det her er jo bare et spørgsmål om rent taktisk positionering mellem nogle EU-tilhængerpartier og ikke et spørgsmål om, hvorvidt forbeholdene skal afskaffes eller ej, men bare et spørgsmål om, hvornår man kan tvinge det ned i halsen på folk og få dem til at stemme, som man ønsker det.

Der er regeringens analyse ligesom nu altså også Socialdemokratiets, at det kan man ikke få befolkningen til på den her side af en ny forfatningstraktat. Det vil være alt for nemt for os andre at forklare, at der er noget på vej lige rundt om hjørnet, lad os dog vente og se på det, så stem nej, vær sikker i sagen, stem nej nu. Det ved partierne, og derfor får vi ikke nogen folkeafstemning.

Vi har så valgt den indgang til det, at vi siger, at det er ganske udmærket, for så har vi da opnået dansk selvbestemmelsesret i den tid længe, der så går, og forhåbentlig også på lang sigt vil befolkningen ikke afskaffe forbeholdene.

Kl. 11.40

Risikoen er selvfølgelig, at taktikken går ud på, at man så vil tage den her, som hr. Claus Larsen-Jensen betegnede som big bang-afstemning, altså hvor man vil forsøge at tvinge befolkningen til at stemme ja til både en forfatningstraktat og et opgør med forbeholdene ud fra et skræmmebillede af, at ellers er Danmark ladt i stikken og helt for sig selv og alene i hele verden og alle de der ting, som man vil forsøge at bilde befolkningen ind.

Jeg bruger også selv ordet forbehold, som beslutningsforslagene jo også fortæller om, men i virkeligheden er det jo helt absurd at tale om forbehold, national selvbestemmelsesret. Så har vi valgt at have en række forbehold fra national suverænitet, nemlig ved, at vi på nogle områder har valgt at lade andre organer, herunder EU, bestemme på nogle områder.

Forbeholdene består altså i, at vi har givet EU magt over nogle ting, vi har givet EU ret til at bestemme over nogle ting, der ellers i udgangspunktet er nationalt suverænitetsområde. Så forbeholdene er faktisk de områder, hvor vi har givet EU kompetencen. Forbeholdene er jo i virkeligheden ikke der, hvor vi har valgt at fastholde dansk suverænitet.

Sådan må det jo være, hvis man tager grundloven alvorligt, som taler om, at Danmark er en nationalstat, Danmark er suveræn, og så har vi altså valgt efter § 20 i grundloven på nogle bestemte afgrænsede områder at give suveræniteten videre til et overnationalt organ, nemlig EU. Så må forbeholdene jo være det, vi har givet fra os, og udgangspunktet selvfølgelig være den nationale suverænitet.

Derfor er det jo i virkeligheden, også når jeg selv gør det, absurd at sige, at vi har EU-forbehold, for det handler jo om, at vi, hvis vi stemmer ja til de her beslutningsforslag, og befolkningen også gør det efterfølgende, opgiver national suverænitet på nogle områder. Euroen – for at tage det i rækkefølge – er jo oplagt i den forbindelse.

Vi har haft en folkeafstemning så sent som i september 2000. Det må i øvrigt anerkendes, at her jo også er en stor forskel på de to beslutningsforslag, hvor det må være utrolig mærkeligt for befolkningen at opleve, at der er partier herinde, der nu vil argumentere for, at man så kort tid efter, at man har haft en folkeafstemning om euroen, skal bede befolkningen tage stilling